

Forslag, der sidst forelaa, holdt paa, at der ikke var en saadan Trang, at man skulde være nødt til at give hele Kysten fri uden at sikkre Eiendomsbesidderne, hævde, at en Trang er der dog altid, og om der end kun kan paavises færre positive Tilfælde af Misbrug i saa Henseende, saa ligger det i Sagens Natur, at naar Fiskerne nødvendig behøve den Slags Ting, ere de fuldstændig afhængige af den Rhyts Beboere, hvortil de komme, og vil jeg overfor den ærede Minister hævde, at naar f. Ex. Vimsfjordsfiskerne, medens de tidligere holdt sig hjemme, nu gaa længere og længere ud og komme til Anholt og andre Steder, og det er netop vor Bestræbelse at de skulle dette, den høitærede Minister har jo selv bestræbt sig for endogaa ved bethdelige Laan eller Tilbud om Laan at faae dem til at bhage de store Fartøier og faae dem ud paa Søen, saa komme de altsaa til de andre Landsdeles Ryster, og da er det ikke behageligt for de lokale Fiskere at se andre Fiskere. Jeg tror, det er dem temmelig ligegyldigt, om det er svenske, amerikanske eller danske Fiskere, det er „andre“ Fiskere, som komme og lægge sig paa de Bladser, hvor de selv ønske at ligge, og saa slaa de dem sammen indbyrdes og med Rysteierne, som jo høre til det samme Sogn, og som de for en stor Del ere gode Venner med, og blive enige om at negte disse Fremmede om end danske Fiskere. Udgang til Kysten. Det er aabenbart en Gene og Ulempe, som der ikke kan være Tale om, at man kan bortforklare, og er Kysten Sand, faae ganske vist disse fremmede danske Fiskere en vis Udgang dertil efter § 6 første Stykke overalt, hvor det ikke generer Cieren, men hvis der ikke er Sand, kunne de ikke komme til, hvis ikke 2det Stykke medtages. Jeg vil overhovedet lige overfor det almindelige Spørgsmaal om Eiendomsretten hævde, at med Hensyn til Trygheden for Eiendomsretten, bygger jeg fuldt saa meget paa gode politiske og sociale Forhold, som paa, at man kan hævde et Princip til sin yderste Konsekvens, og at man maaste til en vis Tid kan opstille saa rent, klart og logisk alt, hvad der henhører til Eiendomsrettens Begreb, at man slet ikke kan komme til at røre derved. Jeg lægger meget mere Vægt paa, at ikke hele Samfundsklasser forbittres mod Eiendomsretten, men at man gør den forstigtige Indrømmelse paa de Punkter, hvor man maa sige, at det daglige Brød staar paa Spil lige overfor en maaste blot og har Fantastilf. Derfor er dette Forslag stillet med fuldstændig velberaad Hu, og Udvalget har paa ingen Maade i Sinde at betragte det som et Forslag, der kan stilles eller tages bort efter Behag. I

den Henseende maa vi selvfølgelig have Ret til at gjøre opmærksom paa at det er et alvorligt Forslag, vi have stillet, et alvorligt Mæglingsforslag, hvorved vi have troet at løse den Vanskelighed paa en praktisk brugelig Maade, saaledes at vi ikke af en ganske almindelig Betragtning om, at der mulig ikke er fornøden Trang til det, eller at mulig vis det andet Thing ikke vil acceptere det, kunne frasfalde det.

Sag: Jeg skal indskrænke mig til at forklare mit Standpunkt til de Vædringsforslag, som jeg i Forening med andre ærede Medlemmer af Udvalget har tilladt mig at stille. Jeg skal da først bemærke, at disse Vædringsforslag lanat fra udtrykke, hvad jeg anser for den heldigste Løsning af de paaagjældende Forhold. Jeg vil ikke negte, at i det Væsentlige staar den høitærede Ministers Opfattelse og hans Standpunkt til Lovforslaget for mig, som det Heldigste; naar man tager Sagen i sin store Almindelighed, baade for Fiskeriet og for vedkommende Fiskere, maa jeg godkjende den Sætning, som blev udtalt i det høie Thing af en æret Taler (H. Jensen) i Gaar, da han sagde, at den usorjonligste Fiende af det Gode er den, der vil have det Allerbedste og kun det. Derved opnaar man i Almindelighed kun at forhindre det Godes Fremkomst og bevirke, at der slet Intet opnaas, og i en Sag, hvor saa mange forskjelligartede Interesser gjøre sig gjældende, som her, Interesser, der ofte staa stik imod hinanden, kan Ingen med Føie eller med afgjørende Sikkerhed sige, at den Opfattelse, han har, er absolut den bedste og rigtigste. Man kan kun gjennem Tilnærmelse og Overenskomst se at finde Noget, som man fra alle Sider kan være nogenlunde tilfreds med. Saaledes er jeg gaaet med til en Del af disse Forslag, fordi jeg dog under alle Omstændigheder erkjender, at de indeholde en væsentlig Forbedring af, hvad vi vedtog ved 2den Behandling; men jeg skal dog bemærke, at mit Navn er kommen til at figurere paa Steder, hvor jeg ikke havde ventet det. Saaledes har jeg vel modstræbende givet mit Samtykke til Vædringsforslag Nr. 4, men ved den Omredaktion af disse Vædringsforslag, som blev overdraget et Underudvalg, og hvor man har foretaget ikke uvæsentlige Forandringer til Nr. 4, blev det til det, der nu staar som Vædringsforslag til § 6 under Nr. 6. (Afbrydelse). Ja, her skal jeg nu bemærke, er der kommet en Redaktionsændring ind af meget væsentlig Betydning, nemlig det af den høitærede Minister og andre Talere omtalte andet Stykke af Vædringsforslaget.